

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **C. T. M.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2020, čj. CPR-30189-3/ČJ-2019-930310-V248, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2020, čj. 1 A 33/2020-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 6. 2019, čj. KRPA-239335-38/ČJ-2018-000022, kterým správní orgán I. stupně rozhodl podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o správním vyhoštění žalobce s dobou zákazu vstupu na území EU v délce dva roky. Dobu k vycestování stanovil v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Důvodem správního vyhoštění byl neoprávněný pobyt žalobce na území ČR od 10. 8. 2015, kdy mu bylo pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou. Namítl, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Sdílí s družkou společnou domácnost a starají se o své nezletilé děti (společného syna T. M. V. B. a dceru družky E. L.). Žalobce o děti pečuje, zatímco jeho družka zajišťuje obživu rodiny. Dále má žalobce vyživovací povinnost k synovi A. D. Správní orgány se nezabývaly všemi hledisky, která je nutno v rámci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí zvažovat, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Správní orgány také nedostatečně zjistily skutkový stav. Nejistily reálné možnosti vycestování rodiny za žalobcem do Vietnamu a nejistily dopady rozhodnutí na život a psychický vývoj dětí a žalobcovy družky. Rovněž blíže neodůvodněná doba správního vyhoštění není přiměřená a adekvátní okolnostem případu.

[3] Městský soud v Praze (dále „městský soud“) shora označeným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné. Je z něj zřejmé, z jakých důvodů žalovaný rozhodl o správním vyhoštění a vypořádal se se všemi odvolacími námitkami. Podrobně se správní orgány zabývaly i otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života a soud se s jejich závěry ztotožnil. Žalobce s paní L. T. již partnersky nežije. Pouze v době, kdy jeho bývalá partnerka není pracovně v Německu, spolu sdílí bydliště. Sama uvedla, že s žalobcem do budoucna společný život neplánuje. Jejich společný syn je v péči partnerky a žije střídavě v Německu a v ČR. Odloučení od žalobce tak není ničím neobvyklým. Syn je navíc vietnamské státní příslušnosti a může žalobce navštěvovat. Druhý žalobcův syn (A. D.) s ním nežije. Výživné na něj lze platit i z Vietnamu. Dcera žalobcovy bývalé partnerky (E. L.) není biologickou dcerou žalobce a navíc není ve zranitelném věku. Žalobce ji rovněž může zabezpečovat na dálku. Žalobce v ČR nepracuje a finanční prostředky získává od své rodiny žijící ve Vietnamu. Správní vyhoštění proto nebude mít nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce sice žil v ČR déle než 20 let a mezi lety 2006 a 2015 měl povolený trvalý pobyt, nicméně následně zde žil tři roky neoprávněně, aniž by se snažil pobyt zlegalizovat. Nelze odhlédnout ani od toho, že důvodem odebrání trvalého pobytu byla trestná činnost. Navzdory dlouhému pobytu zde žalobce nemá žádné kulturní vazby a neumí český jazyk. Městský soud neshledal ani porušení Úmluvy o právech dítěte, protože děti nejsou nuceny opustit ČR a přijít o svá pobytová oprávnění. Mohou zde žít se svými matkami a s žalobcem být v kontaktu na dálku. Žalobce neuvedl, jaké konkrétní relevantní skutečnosti správní orgány nezjistily. Zjištěný skutkový stav považoval městský soud za dostatečný. Za přiměřenou s ohledem na povahu protiprávního jednání označil i délku zákazu vstupu na území EU.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že napadený rozsudek je nezákonný a nepřezkoumatelný. Městský soud aprobeoval nedostatečné zjištění skutkového stavu správními orgány. Správní řízení bylo vedeno z úřední povinnosti, a proto bylo povinností správního orgánu I. stupně zjistit i bez návrhů všechny rozhodné okolnosti případu. Této povinnosti nedostál a nepřihlédl ke specifickým okolnostem případu. Nejistil a nezohlednil veškeré zjištěné skutečnosti týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Hrubě podcenil a ignoroval důkazy a skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele. Správní orgány

pokračování

nezjistily možnosti vycestování rodiny za stěžovatelem. Cesta je finančně nákladná, logisticky těžko proveditelná i s ohledem na pandemii koronaviru a časté cestování by mělo negativní vliv na výchovu a vzdělání nezletilých dětí. Městský soud nesprávně přisvědčil tomu, že nebylo třeba si vyžádat stanovisko OSPOD. Podstatou stanoviska by nebylo jen potvrzení o existenci rodinných vazeb, ale zejm. potvrzení závislosti nezletilých dětí na stěžovateli a zásahu do jejich socializace a psychického vývoje. Byla by zjištěna intenzita vzájemných vztahů a skutečná péče stěžovatele o ně. Tyto skutečnosti nelze zjistit pouhým nahlédnutím do příslušných evidencí. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, čj. 5 Azs 347/2019-33.

[5] K posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí uvedl, že v ČR žije od roku 1998, integroval se, vytvořil si pevné rodinné a sociální vazby. Reintegrace ve Vietnamu by byl obtížná. Žije ve společné domácnosti s družkou L. T. H., která má v ČR trvalý pobyt, a dvěma nezletilými dětmi (společným synem a dcerou družky, která je občankou ČR). Stěžovatel o děti osobně pečuje. Syn jezdí s družkou do ČR na letní prázdniny, kdy se o něj stará především stěžovatel. V Německu žije a studuje až v posledních dvou letech. Správní orgány vycházely z výsledku jeho družky, který je nyní již 2 roky starý. Proto přiložil aktuální čestné prohlášení družky dokládající jejich rodinné vztahy. Dceru družky považuje za svou vlastní a ona jej za svého otce. Stará se o její výchovu a pečuje o ni. Vycestování by proto představovalo závažný zásah do rodinného života. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, čj. 1 Azs 81/2016-33, podle kterého je třeba přiměřenost zkoumat také ve vztahu k rodinným příslušníkům cizince. Správní vyhoštění stěžovatele postaví rodinu před dilema, zda čelit opětovnému odloučení jako v případě dřívějšího výkonu trestu odnětí svobody, nebo se přestěhovat do Vietnamu, ke kterému nemají vztah a riskovali by tím ztrátu povolení k trvalému pobytu. S touto námitkou se navíc městský soud nevypořádal.

[6] Zjevně nepřiměřená je také délka správního vyhoštění v situaci, kdy okolnosti případu odůvodňovaly změnu kvalifikace daného řízení na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Délku správního vyhoštění správní orgány relevantně neodůvodnily a je také v rozporu se současnou rozhodovací praxí.

[7] V rámci doplnění kasační stížnosti dále stěžovatel předložil znalecký posudek RNDr. D. V., Ph.D., znalce z oboru zdravotnictví, odvětví genetika, s tím, že posudek dokládá jeho otcovství k E. L., o které dříve tvrdil, že je dcerou jeho družky. Stěžovatel je tak rodinným příslušníkem občana EU.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Plně souhlasí s napadeným rozsudkem a odkázala na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by současně napadené rozhodnutí městského soudu bylo skutečně nepřezkoumatelné. Stěžovatel nicméně tuto námitku vznesl toliko obecně. Nejvyšší správní soud proto stejně tak pouze v obecné rovině uvádí, že se s touto námitkou nelze ztotožnit. Napadený rozsudek netrpí vadami, které podle setrvalé judikatury zakládají nepřezkoumatelnost (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS a či rozsudky téhož soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Důvody, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění jeho rozsudku zřejmé. Městský soud v něm popsal konkrétní skutkové okolnosti, z nichž vycházel, uvedl úvahy, kterými se řídil, a popsal skutkové i právní závěry, k nimž dospěl. Městský soud ani neopomenul žádnou ze žalobních námitek. Pouhý stěžovatelův nesouhlas s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku ještě nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, čj. 2 As 47/2013-30).

[12] Jde-li o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu, je třeba připomenout, že již městský soud v napadeném rozsudku výslovně uzavřel, že správní orgány zjistily skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu a měly dostatek podkladů, aby mohly rozhodnout o správním vyhoštění. Současně zdůraznil, že stěžovatel ani neuvedl, jaké konkrétní relevantní skutečnosti žalovaná nezjistila. Pokud v této situaci stěžovatel v kasační stížnosti v samostatné námitce opět pouze obecně poukázal na povinnost správních orgánů zjistit všechny rozhodné okolnosti věci, přičemž podle něj správní orgány nepřihlédly ani ke specifickým okolnostem řešeného případu, nezbývá než uzavřít, že takovou kasační námitku nelze projednat. Nesměruje totiž proti rozhodovacím důvodům městského soudu, a je tak nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Stěžovatel musí v kasační stížnosti zásadně reagovat na argumentaci krajského (městského) soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského (městského) soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského (městského) soudu, nejsou takové námitky přípustné (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36).

[13] Pokud jde o zjišťování skutečností týkajících se rodinného života stěžovatele, ten sice v průběhu správního řízení tvrdil, že žije ve společné domácnosti také s dcerou družky, ale nic bližšího k jejich vzájemnému vztahu netvrdil (např. její citovou závislost na jeho osobě apod.). S takovou argumentací přišel teprve v žalobě a kasační stížnosti. Pokud jde o jeho údajnou družku (paní L. T.) a biologické děti, stěžovatel tvrdil, že s nimi žije ve společné domácnosti a zajišťuje jejich obživu. Jak ovšem vyšlo najevo na základě výsledku paní L. T., stěžovatel s ní a jejich společným synem (V. B. T. M.) ve společné domácnosti převážně nežije. Jak paní L. T. výslovně uvedla, pracuje v Berlíně, společnou budoucnost se stěžovatelem neplánuje a jejich společný syn žije v Německu s ní a navštěvuje tam školu.

pokračování

Za stěžovatelem jezdí pouze v létě o prázdninách. Navíc stěžovatel nežije ani se svým druhým synem A., na kterého pouze platí výživné. Jestliže správní orgány na základě provedeného dokazování zjistily, že stěžovatel se svými dětmi a údajnou družkou nežije buď vůbec, nebo jen sporadicky, není v rozporu se zákonem a výše uvedenými zásadami ovládajícími zjišťování skutkového stavu, že již blíže nezjišťovaly další podrobnosti týkající se závislosti rodinných příslušníků na stěžovateli a intenzitu vzájemných vztahů. Nejvyšší správní soud je ve shodě s městským soudem, že za takto zjištěných skutkových okolností nebylo ani nutné, aby si správní orgány vyžádaly za účelem zjištění bližších skutečností o rodinných vztazích stanovisko OSPOD. K tomu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2017, čj. 7 Azs 287/2017-32, podle něhož vyžádání stanoviska OSPOD není vždy nezbytně nutné k dostatečnému objasnění skutkového stavu a posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného života cizince. Posuzovaná věc se tak liší od stěžovatelem odkazovaného rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 5 Azs 347/2019, ve kterém cizinec se svou ženou a dcerou skutečně bydlel a tvrdil, že jsou na něm existenčně závislé (manželka by se sama neuživila).

[14] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal skutkový stav, z něž správní orgány vyšly, za dostatečně zjištěný, přistoupil následně k posouzení námitek, které se týkají právního posouzení věci. V tomto směru spočívá jádro kasační argumentace v tom, že správní vyhoštění bude mít nepřiměřený dopad do stěžovatelova rodinného života. Lze poznamenat, že stěžovatel v této souvislosti vznesl také námitku, dle které byly ve věci dány důvody pro „přeměnu“ řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Ačkoliv na to stěžovatel poukazoval ve správním řízení, v žalobě již tuto námitku nevznesl a učinil tak opět až v kasační stížnosti. Taková námitka je však nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud považuje za podstatné dále zdůraznit, že správní soudy při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového stavu, který tady byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Stejně tak následně nelze přihlížet ke skutečnostem, které stěžovatel uplatní až poté, kdy bylo vydáno rozhodnutí napadené kasační stížností (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto v dané věci nemůže přihlídnout k čestným prohlášením údajné družky stěžovatele a její dcery E. L., která stěžovatel v řízení o kasační stížnosti (k návrhu na přiznání odkladného účinku) předložil, a ke skutečnostem z nich vyplývajícím (zejm. tvrzení o společném soužití a závislosti na stěžovateli). Totéž platí také pro předložený znalecký posudek, kterým stěžovatel dokládá, že je biologickým otcem E. L. O té ve správním řízení tvrdil, že jejím otcem není. Stěžovateli nic nebránilo, aby tyto skutečnosti tvrdil a důkazy předkládal již ve správním řízení, resp. v řízení před krajským soudem. Judikatura Nejvyššího správního soudu sice připouští, že uvedené pravidlo může být za jistých okolností prolomeno jinou normou, která požívá aplikační přednosti, typicky čl. 2 a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a z nich plynoucí zásadou „*non-refoulement*“, ve výjimečných případech pak také čl. 8 Úmluvy (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 Azs 15/2010-76, ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 Azs 3/2011-131, a ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 163/2015-28, srov. také nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 605/03 ze dne 2. 6. 2005 a sp. zn. I. ÚS 712/05 ze dne 28. 6. 2007). Nejvyšší správní soud však v nyní posuzované věci neshledal žádné výjimečné

důvody umožňující prolomení daného pravidla, ostatně ani stěžovatel v tomto směru ničím neargumentoval.

[16] Jde-li o samotné posouzení námitky týkající se správnosti závěrů městského soudu o přiměřenosti dopadů správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, je třeba připomenout, že podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 téhož zákona vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a zákona o pobytu cizinců zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Připomenout lze v této souvislosti také na kritéria obsažená v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, která byla posléze převzata rovněž judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. zejména rozsudky *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku* ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; *Üner proti Nizozemsku* ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99, § 57-58). Z těchto rozhodnutí především plyne, že v cizineckých věcech musí být brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) cizincova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.

[17] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ani námitka nesprávného právního posouzení v otázce přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života není důvodná. Stěžovatel v kasační stížnosti zopakoval, že žije s celou rodinou včetně družky a společného syna ve společné domácnosti. Jak ale Nejvyšší správní soud již výše uvedl, údajná družka při výslechu ve správním řízení jednoznačně uvedla, že spolu nežijí, neplánuje se stěžovatelem budoucnost, pracuje v Německu, kde s ní žije i jejich společný syn, který stěžovatele pouze navštěvuje v době letních prázdnin. Skutečnost, že výslech proběhl dva roky před podáním kasační stížnosti, není důvodem, proč by k němu soudy neměly přihlížet. Jak naopak Nejvyšší správní soud již výše uvedl, podle § 75 odst. 1 s. ř. s. je nutno vycházet právě ze skutečností, které byly zjištěny ke dni rozhodnutí žalované, a nikoli ke dni, kdy se o kasační stížnosti rozhoduje. Ostatně stěžovatel ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani posléze v řízení před krajským soudem (ani nyní v kasační stížnosti) neupřesnil, v jakém směru došlo oproti době, v níž byl výslech proveden, ke konkrétním změnám, pokud jde o podobu jejich společného soužití, ani takové případné změny nikterak časově nezařadil.

pokračování

[18] Nejvyšší správní soud dává stěžovateli v obecné rovině za pravdu, že dle judikatury je při posuzování rozsahu narušení soukromého a rodinného života nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území ČR na základě samostatného pobytového oprávnění (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39, ze dne 27. 2. 2014, čj. 9 Azs 41/2014-34, nebo stěžovatelem odkazovaný rozsudek sp. zn. 1 Azs 81/2016). To ale neopomněla ani žalovaná, ani městský soud v napadeném rozsudku. Z výše uvedeného je zřejmé, že odloučení stěžovatele a jeho syna je běžným a převažujícím uspořádáním jeho života. Syn žijící se svou matkou v Německu má také vietnamské občanství a může proto stěžovatele v zemi původu navštěvovat, např. o letních prázdninách jako to činil i nyní. Druhý syn stěžovatele A. s ním rovněž nežije a stěžovatel na něj pouze platí výživné. Ani tomu správní vyhoštění nebrání. Jestliže stěžovatel tvrdí, že žije ve společné domácnosti s dcerou jeho přítelkyně E. L., je nutno vyjít z toho, že ve správním řízení nebylo jakkoliv zpochybněno, že stěžovatel není jejím otcem. Městský soud navíc správně poukázal na to, že se nejedná o dítě nízkého věku (v době rozhodnutí žalované bylo uvedené 16 let) a stěžovatel ji může podporovat i na dálku. Jak navíc stěžovatel sám v kasační stížnosti zmínil, v minulosti již došlo k odloučení rodiny v době, kdy byl ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody. Je proto zřejmé, že rodina již v minulosti prokázala schopnost zajistit nezletilým dětem podmínky pro život i v době přechodné osobní nepřítomnosti stěžovatele. Nelze přehlédnout ani povahu trestné činnosti stěžovatele. Z jeho výslechu vyplynulo, že do ČR dovážel dívky z Vietnamu, které se zde následně živily prostitucí. Ze závazného stanoviska k možnosti vycestování, které je rovněž součástí správního spisu, dále plyne, že byl v minulosti rovněž odsouzen za distribuci narkotik, což bylo důvodem zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí je třeba přihlídnout také k tomu, že v případě dětí v pubertálním věku může být soužití s osobou, která se dopouštěla drogové trestné činnosti, do značné míry rizikové (viz rozsudek ze dne 29. 5. 2020, čj. 5 Azs 220/2019-33, č. 4034/2020 Sb. NSS).

[19] Jestliže stěžovatel zdůrazňuje svou integraci a sociální vazby na území ČR, lze ve shodě s městským soudem poukázat na obsah jeho výslechu, při kterém sdělil, že zde nemá žádný majetek, nepracuje, neumí česky, stýká se pouze s osobami vietnamského původu a nemá v ČR žádné kulturní nebo společenské vazby. Stěžovatel v ČR sice žije dlouho (již od roku 1998), ale samotná délka pobytu se zcela zjevně na jeho ochotě integrovat se a vytvořit si zde jiné než rodinné vazby příliš neprojevila. Stěžovatel má ve Vietnamu rodinu, s níž je v kontaktu a která jej také na dálku finančně podporuje. Správní vyhoštění ze všech shora uvedených důvodů nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života stěžovatele a napadený rozsudek i v této části ob stojí.

[20] Důvodná není ani poslední námitka, dle které je délka doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států EU, nedostatečně odůvodněná, nepřiměřená a navíc v rozporu s rozhodovací praxí. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, dle kterého je doba v délce 2 let přiměřená s ohledem na maximální zákonnou délku (3 roky) a délku neoprávněného pobytu stěžovatele (téměř 3 roky). Správní orgán I. stupně se při stanovení délky této doby zabýval jak polehčujícími okolnostmi (spolupráce stěžovatele se správními orgány), tak přitěžujícími (délka

neoprávněného pobytu, pasivita při legalizaci pobytu, vědomost o nelegálnosti pobytu). Jestliže stěžovatel namítl rozpor správních rozhodnutí s ustálenou rozhodovací praxí, bylo na něm, aby doložil, že správní orgány v rozhodné době v typově srovnatelných věcech rozhodovaly odlišným způsobem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, čj. 4 Ads 118/2013-33). Stěžovatel tomuto požadavku nedostál a jeho námitka zůstala ve zcela obecné rovině. Nejvyšší správní soud proto ztotožnil se závěrem, že uložení správního vyhoštění i délka doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států EU, odpovídají jednání stěžovatele a nepředstavují nepřiměřený zásah do jeho práv.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalované, která měla ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. prosince 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu